

XIPRERET

ANY XXX - Núm. 327 - JULIOL 2009

Preu 1.- €

BUTLETÍ D'INFORMACIÓ DE L'ATENEU DE CULTURA POPULAR

DE L'HOSPITALET (08901), DIGOINE, 33 (PROVISIONAL) - MEMBRE DE LA FED. D'ATENEUS DE CATALUNYA

AGENDA CULTURAL

PROGRAMACIÓ PER AL MES DE JULIOL

DISSABTE 11, a les 10 del matí

VISITA CULTURAL AL **Museu Fundació Francisco Godia, a Barcelona**. Visita d'1 hora i ½ aproximadament.
Inscripcions fins al 3 de juliol

DISSABTE 18, a les 8 del matí

Excursió núm. 261 **“Coneguem Catalunya”**
a **LES MINES DE SAL** a Cardona.
Dinar al poble de SU

MES DE SETEMBRE

FESTA MAJOR DE BELLVITGE dia 10 a les 9 del vespre.

Representació de l'obra **“BESOS”** a càrrec del grup Margarida Xirgu de l'Ateneu al Centre Cultural de Bellvitge.

DIMARTS dia 22, a 2/4 de 8 del vespre

Projecció del film **ESTIMAT AMADES**, comentat pel seu director

Sr. Raül Contel, a la sala d'actes de la Regidoria.

JA SABEU QUE EL MES D'AGOST NO HI HA ACTIVITATS

PERÒ PODEU INSCRIURE-US ALS TALLERS, QUE COM SEMPRE COMENÇARAN EL MES D'OCTUBRE. TENIM NOUS PROJECTES EN MARXA, A MÉS DE CONTINUAR AMB ELS HABITUALS. US ESPEREM I DESITGEM QUE TINGUEU UNES BONES VACANCES

Ajuntament de L'Hospitalet

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana

EDITORIAL

La gran notícia del passat mes de juny pel que fa a l'àmbit de la cultura ha estat la concessió del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes al lingüista Joan Solà, un apassionat de la llengua i del país que, recentment, a més, ha estat elegit vicepresident de l'Institut d'Estudis Catalans, se l'ha nomenat *doctor honoris causa* per la Universitat de Lleida i ha vist publicat un recull dels seus articles a la premsa amb el títol: *Plantem cara*. Des de l'Ateneu ens congratulem de la seva elecció. A última hora, tanmateix, ens assabentem de la mort de Baltasar Porcel, un dels grans referents de la nostra literatura i autor d'obres emblemàtiques com *Els argonautes*, *El cor del senglar* i *Cavalls cap a la fosca*. Els que llegim els seus llibres el trobarem a faltar.

D'altra banda, ha estat encoratjador conèixer la nova edició del Correllengua, la 13a, que s'inicià el passat 27 de juny, a l'Aranyó, la Segarra, lloc de naixement de l'escriptor Manuel de Pedrolo, al qual se li reté un homenatge per la seva defensa constant de la llengua, la cultura i la nació catalanes. El recorregut d'aquest any, que finirà a Perpinyà el 7 de novembre, es preveu que passi per uns 600 municipis de Catalunya i el País Valencià. No seria correcte, pels que formem part de l'Ateneu, no tenir un record especial per a Vicenç Ferrer, que ens deixà el passat 19 de juny. Era un home bo, que dedicà els seus millors anys a lluitar, sense descans, per millorar les condicions de vida dels més desfavorits del tercer món i en concret dels que habitaven a la zona d'Anantapur (Índia), lloc on ell residia. En pau descansi! Per últim, donat que aquests dies molts socis i amics de l'Ateneu iniciem les vostres singladures d'estiu, en forma de viatges, anades a les segones residències, escapades a la platja o a la muntanya, o, senzillament, quedant-vos a casa intentant superar la calor de la millor manera possible, volem

CATALANES QUE HAN FET HISTÒRIA

TECLA SALA I MIRALPEIX

Aquest mes parlem d'una dona amb una trajectòria ben diferent de les que l'han precedit i de les que vindran els propers mesos. Tecla Sala va ser empresària tèxtil i filantropa.

Va néixer el 26 d'abril de 1886, era filla de Josep Sala i Roma i Dolors Miralpeix i Ballester. En quedar òrfena ben petita, se'n van fer càrrec els seus oncles Pau Sala i Roma i Francesca Miralpeix i Masvidal, que també van acollir un cosí seu, Joan Riera i Sala quan va quedar orfe.

Francesca Miralpeix va heretar un petit taller tèxtil amb algunes màquines. Aleshores Pau Sala, que era tractant de porcs, va decidir fer-se "fabricant" i va comprar unes quantes màquines més i l'empresa anà creixent. A la mort de l'oncle, Tecla Sala i Joan Riera es van casar el 1905 i van continuar vivint a Roda de Ter fins a la mort de Francesca Miralpeix el 1909. Fou Tecla Sala qui heretà la filatura de cotó de Roda de Ter ja que les màquines procedien de l'herència de la seva línia familiar. A partir d'aquella petita indústria heretada, els Sala i Riera van passar a ser uns dels industrials més importants de Roda de Ter.

Joan Riera portava la direcció de l'empresa, però ella, que era una dona de caràcter, segura d'ella mateixa, podríem dir que en va ser l'ànima. Sempre es preocupà pels treballadors i del seu benestar, des d'un caire paternalista propi de l'època.

El 1909 van anar a viure a Barcelona. El matrimoni va tenir cinc fills, un dels quals, Pau, fou un dels fundadors d'Òmnium Cultural el 1961 i el seu president durant gairebé una dècada.

El 1913 Tecla Sala va comprar els edificis de la fàbrica tèxtil que havia estat d'Antoni Basté, situada prop del Torrent Gornal i el Canal de la Infanta a la nostra ciutat.

Com diu Francesc Marcé en el seu llibre *Hospitalencs d'ahir*, "La nova fàbrica de filatura de cotó de Tecla Sala fou uns dels puntals del desenvolupament industrial de l'Hospitalet...". Podem veure, amb algunes dades, com creixia aquesta fàbrica: el 1917 ja tenia 4.000 fusos de filar i 1.200 de retòrser; el 1923 hi treballaven 322 homes i 271 dones. Van haver d'ampliar les instal·lacions on el 1930 el nombre de treballadors arribava als 1.200. El 1936 comptaven amb més de 17.000

fusos de filar i 3.200 de retòrcer alhora que introduïen dues seccions noves, la de blanqueig i la de tint.

Joan Riera i Sala, que portava la direcció de les dues empreses, va morir el 1926 quan els dos nois, Pau i Rossend, eren molt joves. Tecla Sala es va trobar al capdavant de dues fàbriques importants, però va saber envoltar-se de persones que la van ajudar tant en el pla familiar com empresarial.

Durant la guerra civil, Tecla Sala s'exilià a França. I, quan va tornar, va donar un gran impuls a les fàbriques. Pel que fa als fills, Rossend havia succeït al seu pare sota el control de la mare, ajudat per Pau fins que aquest va marxar a l'Argentina on visqué des de la guerra civil fins al 1958.

Tecla Sala era “una persona de fortes conviccions religioses, oberta a tots els vents de renovació que arribaven a l'Església... I sempre defensà que l'Església havia d'estar al costat del poble i amb el poble” (Francesc Marcé). Així va contribuir a la reconstrucció de temples, com ara el de Santa Eulàlia de Mèrida de l'Hospitalet, a subvencionar obres benèfiques com la Creu Roja, va crear i va mantenir una escola-llar a Roda de Ter i a la nostra ciutat, on també va construir pel seu compte, en un solar de l'Ajuntament, l'escola religiosa Tecla Sala, que ha complert no fa gaire el seu 50è aniversari, ubicada al carrer que també porta el seu nom i que ha tingut una presència i incidència notables en l'àmbit de l'ensenyament a la nostra ciutat. Així com va ajudar moltes activitats culturals.

El 1954, l'Ajuntament de l'Hospitalet la nomenà filla adoptiva i li concedí la Medalla d'Or de la Ciutat i el 23 de maig del mateix any se li retia un homenatge.

I, ja per acabar, cal ressaltar també, una altra faceta de la personalitat de Tecla Sala: la fidelitat a les seves arrels catalanes. Donà suport a mossèn Batlle quan el 1928 s'integrà al moviment escolta dels Minyons de Muntanya, creat un any abans per Josep M. Baptista i Roca. Col·laborà també amb el cardenal Vidal i Barraquer per “mantenir viu l'esperit català en el si de l'Església... i tingué cordials relacions amb l'abat Escarré i en general amb Montserrat” (Francesc Marcé).

Tecla Sala va morir el 2 de setembre de 1973 i a finals dels anys setanta la fàbrica va tancar.

MATILDE MARCÉ

CONVERSES

Respon: Alba Conesa Prunera

Edat: 45 anys

Estat: divorciada

Fills: 2 filles

Professió: Tècnica normalit. lingüística

Des del Xipreret hem parlat sovint de la situació de la llengua catalana.

Avui entrevistem la directora del Centre de Normalització Lingüística de

l'Hospitalet, que ens en parla una mica.

Ets llicenciada en Filologia catalana, per què vas escollir aquesta carrera?

De sempre m'han resultat molt més atractives les lletres que les ciències, i en el moment que havia de començar a anar a la universitat m'atreia molt conèixer a fons la llengua i la literatura catalanes, que no havia tingut ocasió d'estudiar a l'escola

També vas fer un màster de Lingüística aplicada. En què consisteix?

En aquest cas l'aplicació era a la planificació i els serveis lingüístics. Que finalment és al que em dedico

Quan vas començar a fer classes de català, a qui anaven dirigides?

Les primeres classes de català que vaig fer van ser adreçades a adults catalanoparlants. El curs següent vaig començar a fer classes de reciclatge de català a mestres.

El 1988 vas entrar a treballar al Centre de Normalització Lingüística de l'Hospitalet. Ho vas fer com a professora?

De fet, vaig entrar al CNL de l'Hospitalet a fer d'administrativa. Al cap d'un any vaig passar a fer de tècnica, concretament de professora. I l'any següent combinava les classes amb la dinamització lingüística.

Com recordes aquells anys de professora i dinamitzadora a la nostra ciutat?

En tinc molt bon record. Vaig aprendre un munt de coses, tant de la feina estrictament, com de la ciutat. Crec que és essencial conèixer bé el territori on treballes.

Des del 1992 ets la directora del Centre de Normalització. Quines tasques porteu a cap? Han canviat des dels inicis?

Al Centre de Normalització Lingüística fem tasques molt diferents: cursos de català, des del nivell inicial fins al nivell de suficiència (nivell C); assessorament lingüístic, és a dir, correccions de textos amb la filosofia de formar els usuaris, de donar-los eines perquè esdevinguin autònoms i no els calgui aquest servei; i també portem a terme programes de foment de l'ús del català, que són actuacions que pretenen incrementar la presència del català en un sector concret i promoure'n l'ús.

La veritat és que ha calgut anar evolucionant, juntament amb els canvis socials. Per exemple, ha calgut adaptar els materials dels cursos bàsics perquè l'alumnat d'aquests cursos aprengui català i a la vegada com és la ciutat, quins organismes hi ha, quins serveis donen, etc.

A l'Hospitalet, ha millorat la situació del català?

És indubtable que sí, en moltíssims aspectes. Però també és evident que podria millorar encara molt més!

Aquest any es compleixen 25 anys de la Llei de Normalització Lingüística. Creus que ha estat efectiva? El català ha guanyat terreny? La llei s'ha aplicat o s'aplica bé?

Tal com deia fa un moment, el català ha avançat molt de 25 anys ençà. Hi ha sectors on no tenia cap presència i ara n'hi té, en un grau més o menys elevat. Pel que fa a l'aplicació de la Llei, en molts casos és molt laxa i segons quins aspectes no es coneixen prou. Crec que hi ha molts catalanoparlants que desconeixen quins drets tenen.

Com valores l'actitud dels catalanoparlants pel que fa a la llengua? Creus, per tant, que el català és cosa de tots, que hem de ser, encara i sempre, militants de la llengua?

De catalanoparlants, per sort, n'hi de moltes menes! Crec que de mica en mica, les persones que senten el català com la seva llengua primera, haurien de recordar-ho quan estan davant d'una persona que entén el català, encara que no el parli o el parli poc, perquè si sempre és qui parla català qui s'adapta a la llengua del seu interlocutor es perpetua el paper del català com a llengua d'uns quants. Crec que el que hem d'aconseguir és que el català sigui la llengua de tots, la llengua de cohesió a Catalunya, i això només ho aconseguirem amb aquesta actitud que ara és militant, però que després esdevindrà normal.

Actualment, els cursos de català van dirigits sobretot a la nova immigració de diverses procedències. Accepten o entenen que el català sigui la llengua pròpia de Catalunya, per tant de relació normal a casa nostra, o la veuen simplement com a una eina per trobar feina?

En els darrers anys, el CNL de l'Hospitalet ha incrementat els seus recursos per poder atendre la nova immigració, sense deixar d'atendre l'alumnat que ja tenia. Crec que, en general, sí que ho entenen. Tot i que si no els parlem en català perquè els veiem "diferents" acabaran veient la llengua només com una eina per trobar feina, no com una característica pròpia de Catalunya. Llavors tot el seu esforç per aprendre català i integrar-se no tindrà sentit

Al teu parer, doncs, com veus el futur de la nostra llengua?

Bé, sempre que tinguem ganes que tiri endavant! Si ens deixés d'interessar, la cosa canviaria molt.

Parlem, però, d'un tema molt diferent. A part de la feina, a què dediques el temps lliure? Tens algun hobby, sabem, per exemple, que havies fet puntes de coixí.

La veritat és que tinc poc temps lliure. Ara per ara, el meu temps lliure el passo portant les meves filles amunt i avall perquè facin els seus hobbies! Això sí, intento trobar temps per al cinema i el teatre. Pel que fa a les puntes de coixí, quan pugui, hi tornaré.

Per acabar, coneixes l'Ateneu, què penses de la tasca que fa? Al teu parer què podríem fer per millorar-la.

Des que vaig arribar a l'Hospitalet que conec l'Ateneu i la seva tasca, però potser d'una forma no prou aprofundida. El fet que la meva filla estigui en el grup de teatre infantil fa que ara l'estigui coneixent millor. No crec que us pugui donar cap consell.

POESIA

POR

Mai no he aconseguit traspasar
Els confins de la meva pell.
El viatge més llarg
Ha estat del meu cor al paper
(i les petjades que hi he deixat
no porten a cap oasi).

La travessia continua,
Els miratges m'empenyen...

I tu apareixes en mig de dunes
I em somrius, Rosa del Desert...

Voldria llençar-me
Per l'embut del temps,
Com un gra de sorra més,
Però, com sempre,
Em quedo enganxada al vici
De girar els rellotges al revés.

ROSA BASELS

Excursió “CONEGUEM CATALUNYA” número 260 al Parc Natural del Montseny, sortida a les 8 del matí del dissabte 13 de juny de 2009.

Teníem por de la pluja, però no va ser així, el sol va lluir, encara que, de vegades, estava una miqueta tapat. Però de pluja res de res.

Després de parar a esmorzar, ens en vam anar cap a Santa Fe del Montseny, al Centre d'Informació Can Casades, on ens passaren als magnífics audiovisuals: **Les quatre estacions al Montseny i L'home i el Montseny**. El primer mostra la diversitat paisatgística i biològica al llarg de l'any. Els efectes especials, en aquest vídeo, eren molt bonics,

ja que si feia vent el notaves, si llampegava la sala s'omplia de llampecs, es sentien el cant d'ocells, però hi vam trobar a faltar una mica d'explicació, tant a nivell de

rètols com d'una veu en “off”.

L'altre audiovisual, en canvi, que mostrava la relació entre els homes i la muntanya, sí que era comentat, i això l'enriquia molt.

De qualsevol manera en vàrem sortir força satisfets. Aleshores era el moment “clau”, anar a caminar.

N'hi va haver, com ja ho sabíem, que es quedarien pels voltants més immediats, però uns quants teníem més ganes de “marxa” i ens n'anàrem, sense pressa, no era pas una competició, fins al **pantà de Santa Fe**, només hi havia 25 minuts de recorregut, i uns altres 25 minuts, evidentment, de retorn. Quan érem a meitat del camí hi havia un petit rierol (res, tres o quatre pedres per passar-lo), però unes quantes persones es varen fer enrere. Tots els que hi vàrem arribar, però, estàvem contents d'haver-ho fet. Aquest pantà no és ben bé això, és més aviat un petit embassament d'aigua, però, envoltat de tota aquella verdor, resulta esplèndid.

A la segona meitat del segle XX el Montseny s'havia convertit en un punt clau de l'excursionisme català, tant de la **UEC, Centre Excursionista de Catalunya**, com diversos grups hi anaven, uns per arribar al **Turó del Home**, un punt clau, d'altres anaven fent diferents camins, ja que de camins n'hi ha molts.

El **Parc natural del Montseny** és reconegut actualment per la **UNESCO com a reserva de la Biosfera en el marc del programa MaB (Man and Biosphere)**, i el 1987 la Generalitat de Catalunya el va declarar **Parc Natural**.

Per tant vam estar en un dels punts del planeta que es volen preservar costi el que costi, i la nostra aportació és molt valuosa, respectant-lo, no tirant llaunes ni papers, ni arrencant flors o plantes.

El dinar a Sant Hilari molt bé, com sempre.

El mes que ve ens n'anirem a Cardona, a visitar les muntanyes de sal, geologia en estat pur, molt interessant. Això serà el dia 18 de juliol, i us hi podeu apuntar el 6 d'aquell mes.

Ja ens veurem, penso que abans, si més no, a Cardona.

Per als qui no ens hi trobem, molt bones vacances.

Text i Fotos ANTÒNIA CALDÉS

CONFERÈNCIA 9 DE JUNY DE 2009

El passat dia 9 de juny, va tenir lloc la conferència titulada “Joan Amades i el costumari català”, a càrrec de la senyora Matilde Marcé, presidenta de l’Ateneu, a la regidoria del Districte primer, com ja ve sent habitual. (A veure quan podem organitzar les conferències a la nova seu).

Com sempre ens vam reunir un bon grup de gent amb ganes d’aprendre quelcom de nou o, si més no, d’intentar passar una bona estona tot escoltant el que la senyora Marcé ens havia d’explicar.

La senyora Marcé va deixar ben clar d’entrada que, donat l’extensió de l’obra d’en Joan Amades hauria estat gairebé impossible poder dur a terme una conferència més generalitzada sobre l’obra de l’esmentat autor, i sobretot pel límit de temps de què es disposava. Per aquest motiu va decidir limitar la seva conferència a una de les obres principals d’Amades, “El Costumari Català”, obra ja prou extensa per si mateixa, i per tant, la reducció de la temàtica tenia un segon apartat, que eren les tradicions i els costums relacionats a l’àmbit geogràfic de la nostra ciutat, l’Hospitalet i el seu voltant: la plana de Barcelona i el Baix Llobregat, encara que en alguns casos es va fer esment d’altres zones de Catalunya, Catalunya Nord i el País Valencià.

És curiós veure com en un món globalitzat, on la informació es mou a la velocitat de la llum i els fets són sabuts arreu del món tan bon punt acaben d’ocórrer, la diversitat, els fets singulars i diferencials són absolutament esborrats i ignorats d’aquesta informació i, per tant de la vida diària de les persones. I aquesta és una de les coses de les quals em vaig adonar en la conferència de la Matilde Marcé. De tots els costums i de les tradicions de què va estar parlant, es poden comptar amb els dits d’una mà aquelles de les quals en tenia coneixement i

menys encara en les que hi hagi pogut participar. Quines podríem mencionar Carnestoltes?, Sant Joan? Les festes religioses? D'aquestes potser en seguim celebrant la festa, les altres, moltes, ja s'han perdut, al igual que tot allò que els donava vida: el farciment cultural popular i tradicional. El que feia que la gent es reunís i celebrés aquella festa, aquella diada, d'una manera diferent, a vegades gairebé única, però que alhora la prenia i en feia de nexa amb altres llocs de la nostra terra. Ara, en general, ja no és així. Avui, la majoria va a la seva, i gairebé, fora de l'àmbit familiar i d'amics, no té cap vinculació amb els altres, i no s'interessa per res més que no sigui allò que veu i li anuncien per la televisió. A vegades penso que som tan globals (i amb això m'incloc, no me n'amago) que no veiem les petites coses. És com veure el món des de l'espai, podem veure els rius i les muntanyes, els deserts i les selves, les ciutats i les seves llums, petites, però no podem veure la gent, no podem veure com viuen, què fan. Només veiem el que decideixen ensenyar-nos per televisió, i a sobre ho fan per vendre'ns quelcom que, a la llarga, ni ens fa falta. I si avui dia la tecnologia ens ha permès compartir idees, celebracions i veure què passa a l'altra banda del món, per l'altra banda se n'han anat perdent moltes altres de caire local, i d'alguns d'ells, a casa nostra, només en queda testimoni en aquest Costumari Català de Joan Amades. En aquest aspecte podríem dir que cada dia som més pobres. I la pregunta final seria: ho hem perdut o ens ho hem deixat prendre? També és cert que moltes, no totes, d'aquesta tradicions estaven lligades a una forma de vida, en alguns casos si no feudals sí amb certes reminiscències i altres fruit d'una secular repressió religiosa, però, tant hauria costat actualitzar-les i mantenir-les? A la fi, si no el seu origen, sí que bona part de la seva "posada en escena" sortia del mateix poble, i és aquesta part la que mai s'hauria de deixar perdre.

No és la primera vegada que ho dic i, si em toca escriure més articles referents a conferències o quelcom de similar, ho tornaré a repetir, que hi ha un tipus de xerrades que, particularment, m'engresquen més que d'altres, i que, sense voler desmerèixer aquelles que toquen altres temes que potser poden interessar molt més a altres persones, les que a mi m'agraden són aquelles de caire històric o cultural, i sobretot referents al nostre entorn. Però enteneu-me, no aquelles xerrades en què t'expliquen allò que ja t'han contat centenars de vegades, sinó aquelles en les que em sorprenen amb fets, històries, costums, vides, persones, etc. que desconeixia o n'havia sentit o llegit molt poca cosa. I en aquesta conferència de la senyora Matilde Marcé en vaig aprendre moltes de noves, vaig saber què es feia i què es deixava de fer aquí, a casa nostra fa escassament, quan? seixanta, cent, cent cinquanta anys? Vaig veure com aquella gent treballadora,

que patia una vida dura i exigent, on la malaltia i potser la mort eren a la cantonada i calia aprofitar cada un d'aquells moments en què la tradició, la religió o la política et permetien un descans. On s'aprofitava cada moment d'esbarjo per celebrar-ho amb aquells que es tenia més a prop, la família, però també els veïns. I en altres moments, no tan alegres, però festius al cap i a la fi, també els aprofitaven per fer vida social amb la gent que els envoltava. Sempre, en uns casos com en altres, enriquint el món social i cultural amb unes tradicions ben arrelades en el seu moment, però que, lamentablement, s'han anat perdent.

D'algunes de les tradicions, festes, rondalles i cançons que van sortir durant la xerrada, alguns dels assistents en recordaven quelcom

de quan eren infants. I els va fer gràcia recordar-ho. Alguns fins i tot van recitar alguna de les rondalles o en van fer comentari de com ho vivien de petits i ho havien sentit dir, cantar o recitar a la seva àvia o a la seva mare. Va ser emotiu.

Agraeixo a la senyora Matilde Marcé la feina i l'esforç realitzat per tirar endavant aquesta xerrada i, sobretot, per haver aportat una mica més de coneixements als que hi vam assistir.

Només em queda donar les gràcies a tots aquells que van venir a la conferència, que són l'ànima i el motiu perquè les seguim organitzant. I els demano que segueixin venint i engresquin a més gent, s'ho passaran bé, aprendran coses i moltes d'elles força interessants. Els puc dir que aquell dimarts dia 9 de juny vaig aprendre més en l'hora i mitja que va durar la conferència que en totes les hores que hagués estat veient la televisió aquell dia. Veieu com val la pena?

Us esperem a la propera conferència. No hi falteu.

Text i fotos CARLES FARRÉS I PINÓS

FESTA MAJOR 2009

El dia 18 de juny de 2009, a 2/4 de 9 del vespre va començar oficialment la Festa Major del barri del Centre, amb el pregó, a la plaça de l'Ajuntament, a càrrec del senyor **Josep Ribas i Vinyals**, historiador, membre del Centre d'Estudis de l'Hospitalet i autor de diferents llibres sobre la història de l'Hospitalet.

dur a terme la primera activitat oficial, **Cinema a la fresca, amb la pel·lícula "STARDUST"**.

cloure l'acte deixant-nos un bon record d'aquest dia.

El dissabte 20, hi va haver el sopar als carrers, el del Xipreret, que és el que hi vam ser, totes les taules, de dalt a baix del carrer, eren plenes de gom a gom.

la Festa Major que patrocina l'Ateneu i que és dedicada al **Memorial**

Jaume Reventós, soci i amic de l'entitat mentre vivia, compositor de sardanes, que va anar a càrrec de la cobla **Vila d'Olesa**.

Aquí es multiplicaren diversos actes: **Els Amics del Ferrocarril, el Cercavila amb els gegants de la ciutat, els capgrossos de Ciutat Comtal, grallers i capgrossos de Bellvitge, gegants de Sant Josep, Drac d'Or, tabalers de Folcat Diabòlic i Patunyetes.**

El 22 i 23 transcorregueren amb actes diversos, una mica emmascarats al ser dia feiner, però el 23 a la nit es celebrà la **Revetlla de San Joan**, en la qual veïns d'alguns carrers sortiren a menjar la coca a la fresca.

L'acte més important, però, va ser el **recorregut de la Flama del Canigó pels carrers de la ciutat fins arribar a la plaça de l'Ajuntament** a 2/4 de 10 del vespre, rebuda amb un recital de poesia a càrrec del grup Verba, que feien referència a la flama.

La presentació del **NINOT**, que va presidir la foguera de Sant Joan, enguany va estar encarregat als veïns del carrer del Xipreret.

La representació de l'edifici de l'Harmonia, seu de l'Ateneu de Cultura Popular des de l'any 1934 fins al 1939 (que van fer fora la **"FET y de las JONS"** (resumint l'era franquista), va poder ser recuperat el 1978 mercès a l'actuació d'alguns socis d'abans i del senyor Perelló (alcalde de la transició). L'Ateneu hi va tenir la seva seu fins al 2002, quan l'en va treure l'ajuntament "democràtic". Els veïns del carrer del Xipreret van manifestar amb la crema del **NINOT**, el seu dol per la desaparició d'un veí estimat, l'Ateneu.

I el dia 24 Sant Joan va acabar la festa amb la ja típica cantada d'havaneres, enguany a càrrec del grup **BERGANTÍ**, i rom cremat per a tothom i a les 11 de la nit **ELS FOCS ARTIFICIALS**, que feren la delícia de petits i grans, a la plaça de l'Ajuntament.

I com deien els de la **TRINCA, PASSI-HO BÉ I FINIS L'ANY QUE VE.**

**Text i fotos
ANTÒNIA CALDÉS**

DARRERES ACTIVITATS DE LA TEMPORADA TEATRAL

El passat dia 10 de maig, el grup infantil va participar a la VI Mostra de Grups Infantils de Teatre Amateur de Catalunya, que es va fer a Sant Feliu de Codines. Els nostres petits van representar dos contes curts: "Per molts anys" i "El pirata". Va ser un dia ple de magnífiques actuacions dels més menuts, molt ben organitzat pel grup Deixalles 81 de Sant Feliu. A la cloenda, després del lliurament dels records a cada grup, es va fer públic que la propera mostra es celebrarà a l'Hospitalet el 2010.

El dia 12 de juny, el grup d'adults vam representar "El florido pensil" a Vallbona d'Anoia, durant la setmana de festes de la gent gran. La sala era plena de gom a gom, i el públic assistent va reviuir moments de la seva infantesa i s'ho van passar molt bé. Aquesta actuació ha estat triada de l'agenda cultural de la Diputació de Barcelona en què estem inclosos.

El dia 14 de juny, al Centre Cultural Barradas, es va fer el final de curs dels tallers de teatre. Els infantils van representar l'obra "Hansel i Gretel", "Per molts anys" i "El pirata".

Els juvenils, escenes d'Antaviana. I per finalitzar, el grup d'adults amb la col·laboració del grup Pentagrama de Valldoreix, vam fer "Teatre i vida" de diferents autors i "Bestiari" de Pere Quart.

Recollint opinions del públic en general amb les quals estic bastant d'acord, puc dir que els petits van estar correctes, perquè no se'ls pot demanar res més, però no els juvenils, que van anar molt fluixos de veu i no gaire clara la vocalització.

Això afegit que l'humor d'aquests contes de Pere Calders és una mica especial, i no van arribar a saber transmetre'l a tots els assistents.

Tanmateix cal agrair l'esforç que van fer i la quantitat de públic que van arrossegar.

Públic que, lamentablement, no va quedar-se a la lectura de poesies final, tot i que aquest espectacle va ser d'una gran qualitat segons l'opinió de les persones que el van veure.

El 20 de juny, es van fer les classes magistrals de teatre a Manlleu.

21 persones del nostre grup, entre adults i juvenils, hi van assistir (la representació més gran de tots els grups de Catalunya). Van fer classes de direcció, escenografia i interpretació actoral. I després de dinar, es va acabar amb un xerrada/col.loqui de Pep Armengol.

Tots els components del grup us desitgem unes bones vacances!!! I amb això i la reposició de *Besos del dia* 27 de juny, acabem la temporada teatral.

Besos, un vodevil? Un musical? Una mica de tot? No sé com definir-la, però crec que és una divertida comèdia en què podem veure diferents històries d'amor i desamor.

Els que ja l'havien vist, ens han dit que ha millorat. Els nous espectadors s'ho han passat molt bé.

Molta gent ha valorat positivament el treball d'alguns dels més joves del grup.

Crec que a l'obra li falten assajos i molta coordinació, sobretot quan surt

el Cor.

Vull creure que el dia 10 de setembre, quan la tornem a fer a la Festa Major de Bellvitge, sigui perfecte.

Tot l'equip de *Besos* hem intentat donar el màxim, si no s'ha aconseguit, pot ser perquè el grup de teatre està

travessant una mala època, ja són molts anys sense poder treballar en un escenari i ara que semblava que ja estava tot resolt, resulta que no, que encara hem d'esperar un temps més. Arribarà algun dia aquest petit però desitjat escenari?

Text i fotos GTMX

LLEGENDA DE SANT MEDIR I SANT SEVER

Sant Sever, bisbe de Barcelona, va patir la persecució de Dioclecià. Hi ha molta foscor pel que fa a aquest sant. L'historiador Florez, amb la perspicàcia que el caracteritza, ha assenyalat, en comprovació de l'existència de Sever a Barcino, la circumstància del seu martiri, la data de la seva mort que creu, fora de tot dubte, ocorreguda el 6 de novembre de l'any 608, així com unes relíquies mortals d'aquest sant.

S'han de creure convincents les proves de Florez, demanades als Bollandistes, els quals dediquen bona part de la seva activitat a aclarir les vides fosques dels sants i que darrerament han posat la seva atenció en el nostre bisbe Sever.

Quant a sant Medir, tot el que se'n sap ve recopilat en una obreta del segle XVIII de la qual copio el més interessant (*Lo pagès sant del Vallès gloriosament màrtir i ditjós català sant Medí; sa vida, miracles i martiri escrit per V.P. Fr. Antoni Vicens Domènech i traduït de l'idioma castellà al català per Pere Raves, Barcelona*

1733).

Sant Emeteri (en castellà Emeterio), vulgarment sant Medí, fou segons es creu de nació catalana, d'un territori "a l'altra part de la

mntanya de Collserola, en una vall, camí del monestir de Sant Cugat". Explica com Sever, fugitiu, va passar per allí, camí del castell Octavià i encomanà a Medir "que si (els perseguidors) preguntaven per ell, que els digués el lloc on el trobarien". Dit això, Déu obrà aleshores una gran meravella: en un instant cresqueren i floriren les faves que Medir acabava de posar en terra.

Arribaren, doncs, els que perseguien els cristians i demanaren a Medir pel bisbe de Barcelona. Els respongué que havia passat per allí quan ell semblava aquelles faves i els va aclarir el lloc on el trobarien. Els perseguidors creient que es burlava d'ells mirant les faves crescudes i florides i considerant que era cristià, el prengueren i el portaren on era Sever i, en trobar-lo, també el prengueren. Els feren patir molts martiris i els assotaren fortament amb corretges capsades de plom. Com que

perseveraven en la confessió de la fe catòlica, a sant Sever li clavaren un gros clau al cap i a sant Medir el degollaren.

Els cristians veïns del lloc del martiri prengueren els sants cossos i els van sepultar en una capella que hi havia a la vora i, passat el temps, traslladaren el cos de sant Sever al monestir de Sant Cugat, però no se sap on és el de sant Medir.

Sant Cugat hi ha dues faves grosses i negres que guarden entre les relíquies que es creu que són les de sant Medir.

JOAN COSTA

UN AMIC RETROBAT

Una tarda esplèndida de la passada primavera, mentre pujava la Rambla, just a l'altura del Barradas, una cara coneguda em passà pel costat. Al cap de pocs segons vaig recordar qui podia ser i el vaig cridar. Al girar-se l'interpel·lat, no en vaig tenir cap dubte, tot i els anys que feia que no ens vèiem: era un dels meus millors companys d'estudis a la Universitat. Malgrat que estava prim, molt prim, i a la seva testa abundaven els cabells blancs, era inconfusible. De bon principi, quan em mirà, els seus ulls negres denotaren malfiança i espant. Tanmateix, al reconèixer-me, alleugerí la mirada i s'atansà a saludar-me.

Després de dir-nos les quatre paraules de rigor, li vaig proposar de fer una cervesa i recordar temps passats. Acceptà, una mica a contracor. Ens asseguèrem en una terrassa i vam començar a parlar dels amics comuns, de les diferents peripècies que els havia plantejat la vida. Quan vaig preguntar-li per ell, per la seva feina, em digué que treballava d'advocat en una empresa multinacional des de feia molts anys i que guanyava un bon sou. Me'n vaig alegrar. Llavors vaig tenir la indiscreció de preguntar-li per la família, de si estava casat i tenia fills. En qüestió d'un moment, la seva mirada s'enfosquí, es posà neguitós i mig tremolava. I sense més, els ulls se li humitejaren i els dirigí cap a terra, com si passés vergonya. Vaig quedar de pedra, no sabia què dir, la situació era violenta. A poc a poc, però, es va anar refent i em contà la seva història, la seva sorprenent i trista història.

T'he mentit. Ja no treballo a la multinacional. Estic empleat en una estació de servei omplint dipòsits de benzina i venent productes de tota mena. Tot va començar fa uns set anys, quan la meua vida va fer un tomb cap a l'infern. I tot per culpa meua.

Després de fer una curta pausa, com si agafés aire, continuà.

Quan encara feia d'advocat a l'empresa, un dia un grup d'empleats vam organitzar un sopar i vam decidir rematar la nit anant al casino de Sant Pere de Ribes. Uns quants, els més prudents, vam dedicar-nos a jugar petites quantitats a les màquines escurabutxaques. Imagina quina va ser la meua sort, que vaig treure un ple i va tocar-me una bona picossada. Però de fet, en aquell moment, va començar la meua desgràcia, el meu destí va quedar fatalment marcat.

A partir de llavors vaig començar a jugar. A sota de casa, a l'Eixample barceloní, on abans vivia amb la meua dona i dues filles, hi havia un bar, *El racó del barri*, en el qual tenien dues màquines

escurabutxaques. No vaig poder resistir la temptació de tornar a guanyar diners fàcilment i un vespre vaig entrar-hi. Aquell primer dia vaig perdre, així com el següent, i l'altre, i l'altre... Però havia de continuar per recuperar el que havia perdut. I de tant en tant guanyava, sí, però mai prou per recobrar el que havia gastat.

El pitjor de tot, però, és que no podia deixar de jugar. M'havia convertit en un addicte. I fou llavors que les sotragades fortes començaren a arribar. La Carme, la meva dona, feia temps que sospitava que me'n passava alguna. Li ho vaig haver de confessar tot, el dia que descobrí que havia buidat la llibreta d'estalvis que teníem conjuntament. Em va dir que o deixava el joc o marxava de casa, que aquella situació era insostenible, sobretot pensant en les filles. Vaig estar unes setmanes fent bondat, però vaig recaure i ho vaig fer com un enfebrat. Aleshores, la Carme em pregà que marxés, que les deixés viure sense l'angoixa permanent que suposava la meva presència i abans que els fes més mal.

Vaig trobar un pis de lloguer, a bon preu, al barri Santa Eulàlia de l'Hospitalet, vaig demanar un préstec bancari, que em vaig polir en pocs mesos, després un altre a l'empresa per poder pagar el primer, però el segon ja no el vaig tornar. M'acomiadaren, em vaig quedar a l'atur. Els bons amics em recomanaven que anés a un psicòleg, que m'ajudaria a sortir-me'n. No els vaig fer cas, em feia por enfrontar-me a la meva veritat. Havia caigut dins un pou i no tenia forces per sortir-ne".

Vaig començar a donar voltes sense rumb pels carrers de la ciutat. Buscava feina els dies que em trobava animat, però la resta, que eren la majoria, entrava als bars que tenien màquines escurabutxaques, em gastava el poc que tenia i mirava als altres com jugaven. Va ser en una d'aquestes ocasions, però, que es produí el miracle. Justament farà cosa d'un mes, vaig entrar en una cafeteria on hi havia un home tot espellifat i d'aspecte desagradable jugant. Al cap de poc marxà i vaig sentir la conversa que sobre ell mantingueren l'encarregat amb un client. Se n'en fotien i s'explicaven les vicissituds per les quals havia passat aquell individu tot rient. I repetien contínuament: *és un desgraciat*

Sentir aquesta conversa em va coure interiorment, em va fer mal, perquè el que deien d'aquell home és el mateix que havien dit de mi, no feia tant, els amics i la família que ja no tenia. L'orgull em va quedar ferit de mort. Havia tocat fons, no podia baixar més avall. Fou sortint d'aquell bar que vaig prendre la decisió de rehabilitar-me, d'intentar tornar a una situació normal. I aquí em tens, fent tentines encara. Tanmateix, amb una feina, un petit sou i algunes noves amistats..

PERE JUHÉ I ORIOL

RETORN AL PASSAT

Quan entra a la casa, la Dela porta a les mans un clauer amb claus de totes mides que li havia donat el notari. Hi fa un recorregut. Tot és pulcre, cada cosa és al seu lloc, cada armari té la clau al pany esperant que ella l'obri: ella ho mira tot sense gosar tocar res. En passar per davant de l'escala que porta a les golfes, sent l'impuls de pujar-hi: per un moment les imagina plenes dels trastos vells que feien les delícies de tots els cosins, quan eren petits i adolescents. Recorda els seus jocs amb en Gerard, i una esgarripança li recorre el cos. En obrir la porta queda desconcertada, li sembla que aquelles no són les golfes de ca la tia Amèlia, aquelles no són les golfes del Gerard, solament és un espai buit. On és el cistell de vímet, el bastó de l'avi, la maleta vella? I tantes altres coses? Tot havia desaparegut, tot tret del vell armari. La Dela corre il·lusionada per veure què guarda, però està tancat amb clau. Aquell és un moment propici per comprovar les que porta a les mans: les prova una a una amb resultat negatiu i arriba a la conclusió que la d'aquell armari no existeix, no per descuit, per voluntat de la tia Amèlia.

La Dela s'asseu a terra, amb l'esquena recolzada a la paret, a l'altra banda de l'espai buit, davant seu, arrambat a la paredassa, hi ha l'armari tancat. El mira fixament i li sembla endevinar que, a dins, hi ha totes aquelles coses de les golfes que la tia no havia tingut el valor de destruir. Probablement guarda aquells petits, però grans records del Gerard. Potser aquell vell ós de pelfa, les bestioles del zoo o l'últim tren elèctric...Qui sap?...La Dela sospira profundament. Per què havia passat tot allò tan horrible?

En Gerard i els seus veïns, la Clàudia i en Naxo, havien nascut al costat del llac, els cosins des de petits, hi anaven en dies de festa o de vacances.

Era un matí net, de sol lluent, dels primers dies d'estiu. Tots es banyaven, tots tret d'ella que tenia mal de coll i la mare li ho havia prohibit. Ella estava asseguda a la pedra plana que entrava en el llac, molt a prop d'on es banyava en Gerard. Ella els mirava a tots amb una certa enveja: el seu germà Pol era el més gran de la colla, tenia disset anys, era el que nedava més al mig del llac. El Naxo volia festejar la cosina Isabel, la filla de la tia Magda, i sempre estava al seu voltant, tots dos tenien catorze anys. La Clàudia vigilava els dos petits, el seu germà i el de la Isabel, no els deixava moure de la riba La Dela ho recordava tot perfectament, la policia li ho havia preguntat moltes vegades, i ella sempre explicava el mateix, no podia equivocar-se, es distreia mirant-los i sabia on era

cada un d'ells quan en Gerard va cridar esverat: “ No m'estireu,noooo...”. I la Dela va veure com s'enfonsava verticalment i desapareixia sota l'aigua. La Dela va cridar, va cridar...En Naxo nedant va arribar fins allà, però en Gerard no es veia, es capbussà però tot seguit emergia espantat, en Gerard havia desaparegut. La Isabel va fugir cridant a buscar ajuda i en Pol, advertint que passava alguna cosa greu, va nedar de pressa fins a ells. Quan varen arribar els grans, en Pol i en Naxo continuaven nedant i capbussant desorientats. Tothom va buscar en Gerard. L'endemà el varen trobar ofegat lluny d'on ell nedava, en un lloc en el qual sembla estrany que l'haguessin portat els corrents.

L'autòpsia també deixava punts foscos que cridaven l'atenció dels investigadors: tenia un peu inflat i els lligaments trencats, possiblement producte d'una forta estrebada, no obstant això, no presentava cap rascada, ni el mínim senyal d'haver-se enredat amb algun objecte.Tanmateix, en aquell lloc, no hi havia branques ni plantes ni cap cosa per poder produir aquella lesió.

La tia Amèlia va portar la Dela cap a ella i posant-li la mà a l'espatlla, li va dir amb veu amiga:

-Dela, mira'm als ulls i digue'm la veritat: exactament on era cada un d'ells quan en Gerard va cridar.

I la Dela va repetir el que havia dit sempre.

-Estàs segura que cap d'ells estava jugant sota l'agua?

-Sí, n'estic segura, jo els veia a tots.

-I, no vas veure cap altre persona que nedés o caminés per la riba?

-No, no vaig veure ningú, solament nosaltres.

Ara asseguda a les golfes, ho recordava tot amb tristesa: en Gerard tenia deu anys i ella onze. I sempre havia estat segura del que havia vist i del que havia dit.

Malgrat les llacunes que oferia la investigació, es va tancar el cas sense cap explicació lògica. Mai varen saber com s'havia produït aquell fet tan trist i tan estrany que es va declarar d'accident.

La Dela es pregunta per què la tia Amèlia li ha deixat a ella la casa i tot el seu patrimoni. Deu ser perquè ella li va donar la seguretat que cap del nebots ni dels amics havia tingut res a veure amb la mort del seu fill? O deu ser perquè ella era l'única que portava la roba posada i eixuta, mostra inequívoca que no podia haver provocat l'accident ?

Ara, també es pregunta: però en realitat havia estat un accident?

CARME JORBA

L'OU COM BALLA

El dijous 11 de juny, festivitat del **Corpus Christi**, en el brollador que hi ha en un costat de la plaça de l'Ajuntament, l'entitat **Gent de Pau** va fer-hi **L'OU COM BALLA**.

Actualment el dia de Corpus no és festiu, motiu pel qual s'han perdut tradicions que eren molt arrelades a Catalunya: la **processó**, amb els altars i les catifes florals que feien els veïns del lloc on era previst el seu recorregut, acte molt enyorat...els participants feien dues fileres, una a tocar de cada vorera, i al mig cada entitat o col·legi participant lluïa el seu "pendó" que portava un noi o una noia i, els cordons, un a cada cantó, que també portaven altres joves, al darrere i, també al mig, hi anaven els nens i nenes que havien fet la 1a comunió aquell any, cosa que es repetia l'any següent si el vestit encara anava bé i, tancant la marxa, l'orquestra que tocava els himnes corresponents. Els nois i noies portaven un ciri encès i els nens una barra de caramel folrada amb paper de colors i serrells a les puntes, les nenes un pomot de flors. Jo, això ho he viscut de primera mà, i per dos motius, participar-hi com a devota (a mi el vestit de la comunió em va durar dos anys, no deuria créixer gaire) i l'altre pel meu pare que era músic i cada any formava part de la "banda" del col·legi del Sagrat Cor, ubicat al Centre Catòlic. Recordo que era dels últims a arribar a l'Ajuntament, i aleshores jo ja havia sortit de la processó i, amb la meva mare i les meves germanes, vèiem com arribava tocant el seu "saxo" o "clarinet" segons les necessitats del moment, i era molt emotiu.

El que encara no s'ha perdut del tot però gairebé, és **L'ou com balla**, que avui m'agradaria de comentar-vos.

El sistema en els seus orígens és el següent: l'ou, un cop buidat per un foradet i amb un punt de cera fosa que fa que tingui contrapès, es col·loca sobre el raig d'aigua del brollador d'una font, de manera que giravolti sense caure.

La font, a més, es guarneix amb flors i fruites del temps, com les

cireres amb les quals es cobreix la tassa de la font i, també amb la ginesta i els clavells.

Sobre l'origen d'aquest espectacle i del seu significat corren moltes

llegendes, i totes diferents. Hi ha qui l'associa amb una tradició portada d'Itàlia, o també qui hi vol veure un símbol de Jesús sacramentat.

El que sí que és un fet comprovat és que aquest costum va arrelar a la ciutat de Barcelona, encara que es pot veure en altres poblacions de Catalunya.

Segons una nota manuscrita de l'historiador barceloní **Ramon Nonat Comas**, hi ha indicis que fan creure que ***l'Ou com balla*** data

del segle XV. Documentalment consta que l'any 1440 "el batlle de les "pitxarelles" va rebre l'encàrrec d'enramar la capella de Sant Jordi del Claustre", i s'ha suposat que es feia guarnir per a l'espectacle.

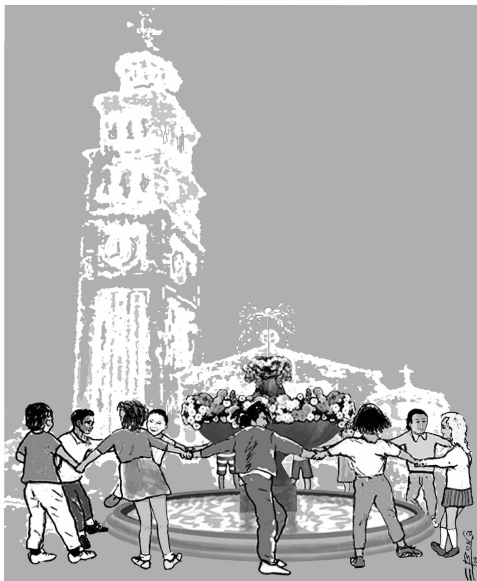
D'altra banda, el 20 de juliol de 1588 i, segons els llibres de comptes de "l'Obraria de la Seu d'Urgell", el ferreter Bernat Balla va consignar el pagament d'uns diners per a la compra d'ous fets servir per al brollador el dia del **Corpus**. De dades com aquesta se'n troben més anys després.

Quant a referències gràfiques, hi ha gravats del primer terç del segle XIX, que mostren imatges de ***l'Ou com balla*** al claustre de la catedral.

La tradició diu que, si l'ou no es trenca és senyal de bon auguri.

A Barcelona es pot visitar en diversos espais del **barri Gòtic**, a més de la **Catedral**, a la **Casa de l'Ardiaca**, l'**Ateneu Barcelonès**, l'**Arxiu de la Corona d'Aragó**, la **Reial Acadèmia de Bones Lletres**, el **Museu Frederic Marés ...**

CORPUS 2009

visiteu “l'ou com balla”

a barcelonins i com a hospitalencs.

Que per molts anys puguem veure al brollador de la placeta
L'OU COM BALLA.

És per tot el que us he explicat abans, com n'és d'important que es recordin i es duguin a terme tradicions tan populars com aquesta de **l'Ou com balla.**

Que potser és una cosa per als nens, diran alguns, o que no val la pena, diran d'altres. Però jo penso que sí, que val la pena, no tan sols aquesta tradició que perdura a l'Hospitalet gràcies al **Grup veïnal Gent de Pau**, sinó totes les tradicions i els costums possibles, ja que si no, correm el greu perill de perdre la nostra identitat, com a catalans, com

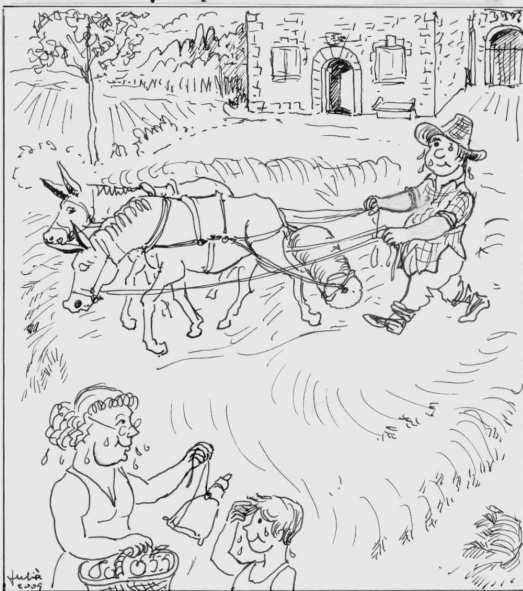
Text ANTÒNIA CALDÉS
Dibuix EMILI BONA

el màgic quimet

Juliol '77

els refranys que diu la tieta consol

EL MES DE JULIOL, A L'ERA HI FA BON SOL

BUTLLETÍ INTERIOR INFORMATIU MENSUAL

Edita: **ATENEU DE CULTURA POPULAR**

Pl. Josep Bordonau, 6 – 08901 l'Hospitalet

Imprimeix: Monrós Copi-Foto SA

C/ Roselles, 17 – 08901 l'Hospitalet

DIPOSIT LEGAL: B-39.626-1981

ISSN: 0214-2058

“XIPRERET” fa constar que el contingut de les col·laboracions publicades reflecteix únicament l'opinió de llurs firmants.

Equip de redacció: Antònia Caldés, Carles Farrés, Carme Jorba, Pere Juhé, Valentí Julià, Matilde Marcé.

Col·laboradors: Emili Bona, Antònia Caldés, Joan Costa, Carles Farrés, Carme Jorba, Pere Juhé, Valentí Julià, Matilde Marcé.

Amb la col·laboració de:

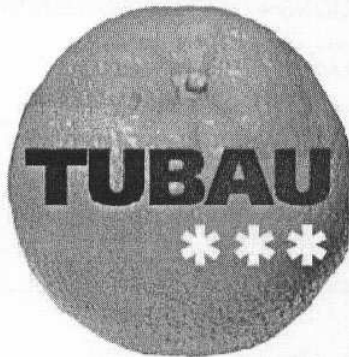
AGRAÏM AL FORN DE PA LUQUIN LA SEVA COL·LABORACIÓ
EN LA BALLADA DE SARDANES, QUE VA ORGANITZAR
L'ATENEU, PER LA FESTA MAJOR DEL DISTRICTE I

DES DE L'ATENEU US
DESITGEM UNES BONES
VACANCES D'ESTIU.

Amb la col·laboració de:

Venedor exclusiu a l'Hospitalet

FRUITES, VERDURES I CONGELATS

Obrim tots els matins de dilluns a dissabte
les tardes dels **Dimarts i Dijous** de 5 a 8 hores
Divendres no tanquem al migdia

Telèfon de comandes **93 338 15 96**

Més de 50 anys al vostre servei

Ajuntament de L'Hospitalet

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana